

svazek 34

KNIHOVNIČKA Meduňky

Jak rozchodit rozchody

Markéta Vostrá

Jak rozchodit rozchody

Jak rozchodit rozchody

Markéta Vostrá

Meduňka
Svazek 34/17

*Autorka **Markéta Vostrá** je známá pražská vykladačka Tarotu, astroložka, spisovatelka a terapeutka. Na svém kontě má již knihy Vostrá škola života, Vostrá dračí stezka, dětskou knihu Kouzelný kra-
sohled. V Knihovničce Meduňky vyšlo od této autorky již Znamení
v nás a Návraty k sobě.*

© Markéta Vostrá, 2017

ISSN 1804-655x

ISBN 978-80-905889-9-8

ÚVOD

Kde že jsou ty časy, kdy rozvod byl naprosto nepřipustnou záležitostí. Vývoj šel dál a nastal čas, kdy rozvod či rozluka již možná byla. Téma rozvodu však přesto zůstávalo někde na okraji společnosti jako nepřijatelné či jako dehonestující tradiční řád rodiny. Na rozvedené se hledělo jako na ty, kteří něco nezvládli. Neprošli zkouškou schopnosti žít v páru, neudrželi rodinu.

Nebudeme se obšírněji zaobírat tím, co způsobilo dramatický nárůst rozvodovosti, zda nastupující rovnoprávnost žen, která umožnila vyvázat se z funkční či v horším případě nefunkční vztahové prázdnoty, nebo ze vztahů, které nebyly slučitelné na žádné úrovni, a mnohdy šlo doslova o zdraví či o život. Vývoj opět pokročil a dnes manželská instituce znamená pramálo. Nepovedlo se? Nevadí. Vždyť dnes je skoro každý jednou či dvakrát rozvedený. Není důvod se snažit překonávat se, tolerovat, růst prostřednictvím druhého. Je snadnější najít někoho, kdo odpovídá vývojové fázi dotyčného, ze které se nehodlá pohnout, a jede se dál, většinou k dalšímu rozvodu či rozchodu. Jak velmi trefně poznamenala jedna žena: „Člověk se dvakrát, třikrát rozvede, a je po životě.“

A tak zatímco v roce 1990 se konalo 90 953 svateb a 31 376 rozvodů, v roce 2010 se konalo 46 700 svateb a 30 800 rozvodů. Získali jsme tak smutné prvenství ve světě. Na druhou stranu, ještě mnohokrát v této knize budeme hovořit o osvobození se ze svazku, který byl nevyhovující a strastiplný pro jednoho či oba partnery.

Jako astroložku mě samozřejmě zajímalo, co způsobilo tak velký nárůst rozvodovosti v roce 2010 a dále. Jedním z hlavních ukazatelů se zdá být přechod planety Uran ze znamení Ryb do znamení Berana. To se odehrálo 29. května 2010. Uran je principem osvobození,

rebelství a revoluce. Energie začala mocně rozrušovat to, co se stalo rigidním, bezobsažným a svou stagnací zoufalým.

Asi úplně první rozchod byl ten, který zosnovala Lilith, první žena Adama. Bůh stvořil Adama i Lilith ze stejné hlíny. Lilith se cítila Adamovi rovnocenná a nechtěla tudíž přijmout podřadnou úlohu, a to zejména v sexualitě. Když pochopila, že Adam její právo neuznává, opustila jej. Adam prosil Boha, aby ji přivedl zpátky. Když se i přesto odmítla vrátit, byla prokleta jako démon, kterému se mimo jiné připisuje smrt novorozenců dětí. Adam dostal jako svou druhou ženu Evu, která byla stvořena z jeho žebra a byla poddajná a poslušná. Lilith se do ráje vrátila v podobě hada, který podnítil Evu, aby s Adamem okusili zakázané jablko poznání.

V následujících kapitolách se tedy podrobně podíváme nejen na to, jak rozchodit rozchody a rozvody, ale také na cykly růstu, a tedy značné pravděpodobnosti, že se v nás a tím i v partnerství vývojově cosi pohne – a už nic nebude tak jako předtím. Nejprve se projdeme časovou osou od početí až... abychom zjistili, ve kterých letech v rámci životních cyklů na nás čeká to, co může vypadat jako velké úskalí. Pokud si však dokážeme správně pojmenovat to, co se v daný čas děje, máme značnou šanci poznané transformovat a využít pro svůj další růst a vývoj. Samozřejmě že se může stát i opačné – pohltní nás pocity marnosti, bezútěšnosti ze stále stejného opakování téhož. Potřebujeme se tedy naučit říci DOST! bezbřehému smutku či hněvu a vstoupit opět na pevnou půdu naší životní cesty.

VRACÍME SE NA ZAČÁTEK

Rozchod je určitá definitiva, malá smrt. Odumírá v nás otisk druhého, toho, který na nás měl po různou dobu značný vliv. Měl klíče k našemu srdci. Dostal se nám pod kůži, ba se tam přímo zadřel, a teď víme, že je konec. Nestojí o nás, nechce nás. Život ho povolal jiným směrem a nám nezbývá než tuto skutečnost, byť sebebola-vější, přijmout, vyrovnat se s ní a to zadřené pod kůží nechat vystoupat k povrchu a zahojit. Čas rozchodu je časem nutnosti maximální lásky a laskavosti k sobě samému, protože nikdo jiný nám tuto dobu i přes možné snahy okolí neusnadní. Je to čas znovuzrození za značných porodních bolestí. Znovuzrození do podoby, kterou nám určuje bytí samo.

Pojďme se přenést na okamžik do světa neprojeveného bytí, do světa vibrujícího možnostmi, které je potřeba teprve rozpoznat a hlavně zažít. V oddělení plánování stojí fronta duší čekajících na svou příležitost. Každá si drží srolovaný seznam přání a požadavků, na čem ve svém dalším životě zapracuje. Co potřebuje odstranit, co napravit, co posunout dál. Nekonečná práce zvaná život a jeho proměny. Ve stavu bez těla se to zřejmě plánuje snadno. Okamžikem zrození už pociťujeme vše doslova a do písmene na sobě samém. Budiž sláva hmotné realitě, která nás skrze radost i bolest nutí k vývoji, a tedy k tomu, co jsme kdysi v oddělení plánování dostali befelem či k čemu jsme se hlásili zcela dobrovolně. Ve stavu součásti s veškerenstvím jsme věděli, kdy a s kým se setkáme, zamilujeme i rozejdeme, a plán pro náš vývoj byl naprosto souladný a pochopitelný. Oddělení zrozením, postihnutí ztrátou paměti i tím, kým doopravdy jsme, vydali jsme se na životní dráhu, na které se postupně a v přesný čas setkáváme s těmi, kteří nám všemožnými

způsoby umožňují zažít náš velký plán. To funguje samozřejmě oboustranně. Cennými jsme si navzájem. A tak se může přihodit, že naše nejmilejší a nejbližší duše na sebe vezmou nelehký úkol pomoci nám ke kýženým výsledkům. Kupříkladu se duše rozhodne, že se procvičí v osvobozování nitra od závislosti na druhých. Hupsne do těla a rozehraje děj. Pochopitelně je nesmírně závislá, a navíc to o sobě netuší. Čitelnost sebe sama je do určité fáze zahalená a nepřístupná. Blízká duše se uvolí sehrát tu nejužitečnější, ale zároveň nejtěžší roli našeho budoucího života a hupsne do jiného těla. Odvíjí se realita a závislý se tedy v určité životní chvíli setká s naprosto nezávislým. Rozehraje se drama vášnivé lásky, chemie přitahuje mocnou silou, stejně jako společný úkol. Bez chemie by se to totiž rozhodně neobešlo a s chutí bychom se svému těžkému úkolu vyhnuli. Ovšem to neodolatelné puzení svádí a svádí. Čím je větší a nepřekonatelnější, tím větší nálož společné práce lze očekávat. Nezávislý žije svobodný či často pouze velmi sobecký život a závislý trpí, trápí se, pláče, vyhrožuje, ale s ničím nepohne. A tak je tomu stále dokola, dokud se závislý nezačne osvobozovat, samozřejmě vnitřně. Dokud bude ulpívat, budou situace tristní a dramatické. Jakmile uvolní své nitro od dávných programů, začne se život odehrávat mnohem příjemnějším způsobem, situace se postupně zklidní. Uvolněný prostor pak mohou zaplnit další blízké duše, které však nemusí již svým konáním poukazovat na naše nezvládnuté úkoly.

Bohužel se lidstvo stále učí spíš skrze těžké a dramatické prožitky než skrze radost a štěstí, to znamená učit se dobrovolně a s láskou. Ovšem stále ještě mnohem více vězíme v nedobrovolnosti, díky které musíme občas vyrýt bradou brázdu v kdejakém kalu, než pochopíme, oč se hraje. Poté přijde možná i poznání, že tento postup byl jediný možný, pokud chceme dosáhnout výsledků, ke kterým jsme se kdysi v oddělení plánování zavázali. Druhá možnost je, učit se tedy dobrovolně a s láskou přijímat bolesti růstu. S tím mnohdy souvisí reálné, fyzické bolesti těla, které nás nutí opustit stávající situace, protože jsme je již přerostli a potřebujeme jít dál.

Jsme tedy na samém začátku. Vznášíme se v prostoru coby součást veškerenstva či vědomí a vyhlížíme nejuhodnější genetické vybavení našich budoucích rodičů, jež je tolik důležité pro naše budoucí nastavení. Neméně podstatná je kvalita časoprostoru, která nám umožní rozehrát potřebný děj naší nové inkarnace. Rodiče jsou nalezeni a mnohdy vyšší vůlí povoláni z jiných vztahů, tak moc je cenný příchod nové duše na svět.

S tím souvisí i otázka interrupcí. Duše přichází s konkrétními záměry, které ovlivní nejen její vývoj, ale i cesty mnoha dalších bytostí. Pokud je jí příchod znemožněn, nemůže se podílet na růstu a uzdravování mnoha dalších životů. Jsme zde sami za sebe jen zdánlivě. Na určitých úrovních jsme propojeni s druhými lidmi a potřebujeme pracovat ve vzájemnosti. Často ke mně přicházejí na výklad ženy, které nechtěně otěhotněly nebo jsou ve velmi těžkých životních situacích a dítě je v tu chvíli to poslední, co se jim hodí. Přesto je rada vždy univerzální: „Ať jsou podmínky jakékoli, zvládnete to.“ Jít na interrupci je jen velmi zdánlivé a dočasné řešení. Úkol však zůstává nesplněn a začne se hlásit velmi nepřijemným způsobem jinak.

Opačným problémem je touha po dítěti, která se z nějakých důvodů nechce naplnit reálným těhotenstvím a posléze miminkem. Důvodů je značné množství a jedním z nich je i to, že pro inkarnaci duše do hmoty je důležitá již zmiňovaná kvalita časoprostoru, která bude podporovat záměr. Je tedy mnohem podstatnější rozhodnutí duše o čase, ve kterém se vtělí, než rozhodnutí nastávajících rodičů. Ti pouze potřebují připravit svá těla – chrámy, na příchod potomka a pak se zcela pochopitelně věnovat činnosti, která je zde na zemi hlavním předpokladem pro početí. Dítě má vzniknout z ohně vášně, protože stejně, jako je v horoskopu podstatný okamžik zrození, neméně důležitý je i okamžik početí. Ten signalizuje záměry i karmické dispozice. Horoskop prvního nádechu zde ve hmotném světě pak spouští procesy, které již inkarnovanou bytost povedou k realizaci záměrů a naplnění podstaty zvoleného života. Lehko se to napíše, ale mnohdy velmi těžko žije.

Horoskop nám velmi trefně poví, jakou nálož jsme si určili. Tématem této knihy jsou rozchody a tím pádem i vztahy. V našem

nativním horoskopu lze tedy velmi dobře rozpoznat, jak si ve vztahové oblasti stojíme, jaké jsou naše výchozí dispozice a jaký směr růstu v této oblasti jsme si zvolili. Někdo si zvolil pouze pozvolný nárůst, kdy přílišné změny nejsou žádoucí a vztahy se potřebují spíše prohlubovat a zakořenit. Jiný zvolil cestu ne nepodobnou jízdě na raftu. Peřeje emocí, zběsilá plavba, hrozící zkáza, rychlé vyčerpání – vzhůru za dalším adrenalinem. Kolik je lidí, tolik je způsobů prožívání sebe sama ve vztahu k druhému.

Nebudeme se prozatím zabývat popisováním všech možných typů vztahových vazeb, zaměříme se na dobu prenatalní, na čas zrodu a tedy i průběh porodu. Tyto rané fáze jsou určující pro naše postoje, sílu odhodlání, vůli i schopnost vyvinout adekvátní vnitřní protitlak vůči budoucím situacím. Dá se říci, že to, co prožívá matka během těhotenství, je stavebním kamenem do základu našich budoucích emocionálních reakcí na vlivy života. Dokud jsme neoddělenou součástí matky, tvoříme se z potravy, kterou přijímá, z emocí, které prožívá, z toho, čím sytí svou mysl.

„V regresní terapii jsem se dostala do stavu před zrozením,“ popisuje Radka. „Byla jsem opět v děloze, kterou jsem vnímala jako ocelový trezor, ve kterém jsem uvězněna. Šedá, studená, nelaskavá energie. Jediná má touha byla, mít tuto etapu již za sebou a buď se vůbec nezrodit, či se odtamtud rychle dostat na svět. Reálně má matka musela poslední měsíce těhotenství, které jí značně komplikovalo život, protože byla svobodnou matkou, ležet v nemocnici. Hrozil předčasný porod. Nakonec jsem se díky lékařům narodila jen pár týdnů před termínem porodu. Vztah s matkou byl zvláštní, já ji absolutně milovala tak, jak děti dovedou. Byla pro mne celým mým světem. Měla jsem pouze ji a udělala bych cokoli, aby byla šťastná. Přesto mezi námi bylo cosi, co si ani jedna z nás nechtěla připustit, natož to vyslovit. Matka se celé mé dětství tvářila, že mě má ráda a že péče a starost o mě je jí nadevše. Já ráda věřila jejím slovům, ale vždy se do toho vkrádal pocit strachu. Byl to jen pocit, dojem, vždy přítomný stín, i když ona se snažila. Později, když jsem dospívala, nabrala tato tušená energie reálný rozměr. Matka neuměla

být sama a zřejmě se domnívala, že když si kvůli mně zkomplikovala život a jí samotné nevyšlo nic podle jejích představ, budu jí já k dispozici. Bohužel ani tato představa jí nevyšla. Já byla přirozený živel. Chtěla jsem poznávat život a trávit čas se svými vrstevníky. Matka žárlila, vyhrožovala a vztah začal být neúnosný. V osmnácti letech jsem z domova odešla ke svému tehdejšímu příteli. Život nabral značné obrátky, mnohem rychlejší, než jsem byla schopna zvládnout. Vztah skončil, začal jiný a pak další. Teprve po letech jsem si dokázala uvědomit, že mé vztahy a následné rozchody vždy pouze kopírovaly vztah s mou matkou. Jak snadno jsem dokázala svým partnerům uvěřit! Jak lehce mě přesvědčili o tom, že jsou pro mne to nejlepší. Věřila jsem slovům, která zněla krásně a uklidňovala mé srdce, ale jak šel čas, vždy došlo k tomu, že za slovy nebyly obsahy. Bylo vyřčeno kde co, ale prožívaná realita, a hlavně mé pocity tomu nikdy neodpovídaly. Nechala jsem se příliš rychle uklidnit tím, že vše je v pořádku. Děkala jsem citovou posluhovačku druhým. Byla jsem k dispozici pro jejich potřeby, jakékoli. Tělesné, emocionální a měla jsem pocit, že tak to má být. Vůbec jsem se nevnímala. Netušila jsem, že bych od druhých také něco mohla požadovat, dostávat. Nekriticky jsem svého partnera vždy zbožňovala. Stejně jako kdysi matku. A fungovalo i stejné zamlžení. Oni se usmívali a tvrdili, že pro mne chtějí to nejlepší, ale ve své podstatě mě využívali stejně jako kdysi matka.“

Radka ke mně přišla na horoskop v době, kdy byla opět korunována totálním neúspěchem její snaha udržet další vztah, ve kterém se až přespříliš snažila. Následoval nepříjemný rozchod. Radka se sesula do pocitů marnosti, bezútěšnosti a nechuti žít. Naprosto jí nebyla jasná motivace druhých, kterým se snažila dát lásku, pohodlí, pocit štěstí a sklízela za to jen poníženi a zavržení. Otevřely jsme tedy společně téma dávné minulosti, která v podobě programu, uloženého hluboko v podvědomí Radky, roztáčela v současném životě kaskády traumat z neustále se opakujících rozchodů. Postupně jsme rozkryly množství vlivů, které formovaly a zároveň poznamenávaly vztah matky a dcery. Neláska, pocit nepřiměřené zátěže a vzájemné

nepochopení se prolínaly sérií inkarnací. Za těmito vlivy dřímala prapodstata a hlavní důvod, který se odehrál v dávné minulosti.

Život sám ví nejlépe, proč nám mnohé skutečnosti tají a proč nás nabádá žít přítomným okamžikem. Pokud bychom v současném bytí měli k dispozici kompletní záznam prožitků a interakcí s druhými, zřejmě bychom se vyděsili, kým vším jsme byli a co všechno jsme prožili a vykonali v dobrém i zlém. Radka v regresní terapii rozpoznala svou současnou matku jako člověka, který ji kdysi v dávné minulosti připravil v nějaké bitvě o život. Pak nastoupila série vzhledů do bytí, kdy se obě dvě snažily uvést své vztahy do souladu a jednoty. Oproti minulosti, kdy se tyto dvě duše střetávaly v mnohem obtížnějších vzájemných vazbách, současný život vykazuje už jen mírnou vzájemnou nechuť a nelad. Matčín dluh se významně snížil, ale přesto se ještě nedá hovořit o zpracované karmě a nastolené harmonii na energetické úrovni. Jak to souvisí s Radčiny vztahy? Opět musíme nahlédnout do Radčina vnímání dávné situace, kdy byla mladým mužem čelícím válce, kterou nevyvolal, a už vůbec netoužil po tom sám zabít. Možná by se dalo i říci, že se stal obětí, aby nemusel být tím, kdo zabije. Odchod z tohoto života pro něj znamenal obrovskou bolest z nenaplnění předpokládaných záměrů, bezúspěšnost a marnost. Identické pocity prožívá dnes Radka. I když se snaží – a snaží se opravdu vehementně, výsledkem je tak jako tak předčasná zkáza. Partneři Radce přehrávají dramatický moment a jsou ukazateli toho, že je nutno stále ještě usilovně pracovat na očištění a odpuštění sobě, matce i společné minulosti. Je třeba neustále vyměňovat pocit bezcennosti za pocit hodnoty. Ten pak, implementován ve zdravé podobě, může na Radčinu životní cestu přivést partnera, který již není symbolem bezmoci, ale naděje. Společně pak mohou rozvinout hodnoty, které tvoří láskyplnou vzájemnost a šťastné prožívání života.

Jsme tedy v prenatalním období a dozorujeme, jak se nám vytváří naše budoucí tělo, a to přesně takové, jaké budeme potřebovat pro realizaci naplánovaných záměrů inkarnace. Zrozením se stáváme posledním výstupem rodu, a tedy i určitou manifestací toho, jak si přibližně sedm generací před námi ve svých vtěleních vedlo. Jsme

souborem charakterů, návyků, postojů, ale i toho, jakým způsobem se stravovali, a to nejen fyzicky, ale i mentálně, emočně a duchovně. Máme tedy nejen své vlastní záměry pro život, ale i určitou povinnost k rodu, kterou – ať chceme či nechceme – přesto naplňujeme svým žitím. Pročišťujeme skrze své příběhy to, co naši předci nemohli, nesměli, nestihli. Dá se říci, že čím těžší životní úděl neseme na svých bedrech, tím více díky jeho zvládnutí a proměně v soulad pomáháme svým předkům, kteří jsou všichni obsaženi v nás. Budiž nám tedy útěchou, že naše mnohdy zapeklité či neřešitelné situace odžíváme a řešíme nejen pro sebe, ale i pro předky a samozřejmě potomky. Ne nadarmo se říká: „Žijme tak, aby sedm generací po nás mělo šťastný život.“

Tělo je hotovo a je čas se zrodit. Porod je náročnou a zasvěcující zkušeností pro matku stejně jako pro dítě. Způsob, jakým se dítě rodí a dostává na svět, je předobrazem toho, jak bude ve svém životě primárně reagovat, pokud samo pak vědomě nezačne tyto vzorce měnit. Je zajímavé podívat se na historii porodnictví v kontextu s nástupem vysoké rozvodovosti. Generace, které byly nemilosrdně vytaženy do prudkého světla zářivek, přeměřeny, zváženy, ukázány matce a okamžitě od ní izolovány, vykazují mnohem vyšší neschopnost udržet své budoucí vztahy. Pocit oddělenosti a osamocení, a to i ve vztazích, je pak celoživotním průvodním jevem. Generace, které se rodily přirozeným způsobem pro matku i dítě, mají mnohem zásadnější pocit svébytnosti, ale zároveň propojení s ostatními. Věří životu. Ať chceme či nikoli, život tvoří lidé a lidství je to, oč se tady na Zemi můžeme vzájemně opírat a co činí naše bytí šťastným a smysluplným.

„Rodila jsem před mnoha lety,“ vzpomíná Mirka. Miminku se patrně nechtělo na svět, protože jsem asi týden přenášela. Lékař rozhodl porod vyvolat. V domluvený den jsem nastoupila do porodnice, prošla všemi tehdejšími předporodními vyšetřeními a čekala, co se bude dít. Dostala jsem kapačku a několik injekcí a pak, když se porod již rozeběhl, ještě cosi, patrně Dolzin. Miminko se šťastně dostalo na svět, ale neplakalo a ani nevypadalo, že by se